

Diplomová práce o rozsahu 56 stran se, kromě stručného úvodu a závěru, člení na osm kapitol. Autor před vlastním pojednáním o právní úpravě svátků a jiných památných dní předřadil kapitolu o udělování státních vyznamenání, medailí a řádů. V dalším textu uvádí současnou právní úpravu svátků a jiných památných dní a rozebírá jednotlivé svátky a památné dny, a to i hlediska vývoje jejich právní úpravy. V sedmé kapitole se dotkl významu státních svátků v jednotlivých právních odvětvích. Osmá kapitola je věnována právní mikrokomparativistické studii.

Za těžiště práce autor zvolil „vývojovou“ část právní úpravy svátků, tomu odpovídá i rozsah textu, který této části věnoval. Zabývá se ovšem nejen vývojem právní úpravy svátků a jiných památných dní, ale zejména popisem událostí, které se k nim váží. Vzhledem k tomu, že autor podle vlastního výběru zvolil zpracovat téma na katedře platného práva, je část, která se týká charakteru, významu a dopadu právní úpravy svátků v platném právu, značně chudá. Kromě toho diplomant v této části buď určité související problémy vůbec nezmiňuje nebo jejich popis a řešení velmi zjednodušuje. Např. na str. 35 uvádí, že současná právní úprava nestanoví fyzickým ani právnickým osobám způsob oslavy svátků. V této souvislosti ale zcela opomněl zmínku o zák. č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky, ve znění zák. č. 213/2006 Sb., který ve svém § 7 odst. 1 stanoví, že oprávněné osoby uvedené v § 2 odst. 1 písm. a) až s) mají povinnost při příležitosti státních svátků vyvěsit státní vlajku na budovách, v nichž sídlí, a to dokonce pod hrozbou spáchání správního deliktu podle § 13a odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Dále je třeba diplomantovi vytknout, že část pojednávající o významu státních svátků pro běh lhůt (str. 35 a násl.) působí velmi neuspořádaně a mnohdy nesrozumitelně. Z textu není zřejmé, zda diplomant správně rozlišuje podstatu, význam a způsob počítání času u lhůt hmotněprávních a procesních. Hned první věta subkapitoly 7. 1. (str. 35) by vyžadovala vysvětlení. Dále autor při posuzování lhůt neuvádí a nerozlišuje uplynutí určité doby jako právní skutečnost ve formě události a stanovení a dodržení lhůty pro určité úkony, a to jednak adresátů, jednak správních orgánů, resp. jiných vykonavatelů státní moci. Zdá se, že autor dovedl pro běh času a počítání lhůt jedno obecné pravidlo (str. 43). Toto velmi sporné tvrzení by měl autor blíže osvětlit, zejména se pak vyjádřit k tomu, zda jej lze užít i v následujících (namátkou vybraných) situacích:

- lhůta k nastoupení odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody (§ 321 trestního řádu).
- uložení trestu zákazu činnosti na jeden rok.
- promlčení trestného činu nebo správního deliktu.
- úložní doba pro nastoupení fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu (srov. též judikát publikovaný pod č. 568, SJS 1/2000).
- lhůta platnosti stavebního povolení.
- lhůta, po kterou má být písemnost vyvěšena na úřední desce (§ 25 odst. 2 správního řádu).

Domnívám se, že by se měl diplomant při ústní obhajobě vyjádřit k výše uvedeným pochybnostem a námitkám.